

febrer
2016

TOT PAISATGE ÉS FICCIO 2

Col·lecció Fundació Caja Mediterráneo

abril
2017

Las ciudades de Miquel Navarro no están pobladas ni despobladas ya que no precisan habitantes para existir

Antonio Saura

La primera *Ciutat* de Miquel Navarro es va exposar en 1974 en el Col·legi d'Arquitectes de València. Des d'aquell moment, l'escultor es va especialitzar en aquestes instal·lacions, paisatges escultòrics compostats per muntatges de xicotets elements variables en sèrie, construint així paisatges urbans. En aparent contradicció, Navarro construeix ciutats com a forma de fer paisatge.

I aquesta obsessió per la ciutat com a matèria plàstica s'explica des de la seua biografia. Miquel Navarro naix a Mislata, una ciutat pròxima a València amb una gran extensió d'horta.

L'artista va ser testimoni de la desaparició del paisatge rural conquerit a poc a poc per la metròpoli, per l'expansió urbana de la capital alhora que desapareixia amb el ritme accelerat de la industrialització. La ciutat anava envaint el paisatge rural.

Des dels anys 70, Miquel Navarro construeix ciutats, xicotetes o grans instal·lacions que estenen, en superfície i a vista d'ocell, desenes, centenars o milers de peces en fusta, terracota, plom, zinc o vidre de distints tamanys i que configuren un paisatge metafísic. Paisatge com a reflexió del món que ens envolta però també sobre la nostra pròpia mirada o forma de mirar eixe món que ens envolta. Miquel Navarro ha sabut desenrotllar una manera d'aproximar-se al fenomen artístic extraordinàriament singular dins del context de l'escultura occidental contemporània.

MA
CA





MACA, Museu d'Art Contemporani d'Alacant

Plaça de Santa Maria nº 3
03002 Alacant
Tel.: 965 213 156

Horaris:

De dimarts a dissabte de 10.00 a 20.00 h.
Diumenges i festius de 10.00 a 14.00 h.
Dilluns tancat.

Entrada lliure.

Seguix-nos en:
www.maca-alicante.es



MIQUEL NAVARRO (Mislata, València, 1945)

Miquel Navarro és un dels artistes espanyols que treballen i desenrotllen nous preceptes de l'escultura. Membre destacat d'una generació que va transformar la plàstica escultòrica i que es va denominar *Nueva Escultura Española* junt a artistes com Juan Muñoz, Jaume Plensa, Susana Solano, Eva Lootz, Ángeles Marco, Cristina Iglesias, Txomin Badiola, Pello Irazu, Sergi Aguilar, etc...

Després d'estudiar Belles Arts a València, Miquel Navarro va iniciar la seua carrera com a pintor, però des de 1972 es va dedicar principalment a l'escultura, sense renunciar al dibuix i, en data més recent, a la fotografia. En 1980 participa en la mostra col·lectiva *New images from Spain*, celebrada al Museu Salomon R. Guggenheim de Nova York que el va donar a conèixer en l'escena internacional. En 1986 li va ser concedit el Premi Nacional d'Arts Plàstiques. La instal·lació de fonts i escultures públiques li ha proporcionat un ampli renom i el reconeixement del públic.

Miquel Navarro va donar a l'IVAM l'any 2005, procedents de la seua col·lecció personal, un total de 512 obres entre escultures, pintures, dibuixos o quaderns de l'artista. Els dibuixos que ací es presenten formen part d'aquesta col·lecció.

Espai de batalla, 2001

Alumini i zinc

Instal·lació composta per 2500 peces
Col·lecció Fundació Caixa Mediterrani
Depòsit en el MACA

Es tracta d'una de les *Ciutats* més significatives de l'artista valencià per la dimensió i presència que adquireix aquest *Espai de Batalla*. Es va presentar per primera vegada el 2002 a la galeria Marlborough de Nova York amb gran èxit de crítica i públic. Era la primera exposició individual de l'artista a la capital neoyorkina i en ella volia retre homenatge a la ciutat després del brutal atentat contra les Torres Bessones de l'11 de setembre. El centre de l'exhibició era aquesta instal·lació, *Espai de Batalla*, integrada per una sèrie d'escultures d'alumini i zinc de formes i tamanyes que s'assemblen a una fantàstica ciutat en miniatura, meitat urbs, meitat cementiri. Navarro ens proposa percebre la ciutat des del més alt, com si fóra un travelling, en una escala que converteix a l'home en gegant.

La instal·lació, de quinze metres de llarg, set d'ample i dos d'alçària, està composta per diverses sèries de figures geomètriques de xicotetes dimensions, organitzades en forma de blocs de cases, que també podrien ser làpides polides i ordenades en sèrie d'un cementiri. I es completa amb alguns elements de gran tamany que s'assemblen a gratacels de Nova York. Un total aproximat de 2.500 peces que, en rigorosa disposició, s'estenen conformant pura creació poètica entre arqueologia i modernitat, una metàfora de la civilització destruïda.